

Peter Krištúfek •

Blíženci a protivnožci

MARENČIN PT

PETER KRIŠTÚFEK

Blíženci a protinožci

MARENČIN PT

*Kniha vyšla s podporou Literárneho informačného centra
a Ministerstva kultúry SR*

S FINANČNOU PODPOROU
MINISTERSTVA KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

© Peter Krištúfek, 2010
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2010
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Mikina Dimunová, 2010
Cover foto © Peter Krištúfek, 2010
Design © Marta Blehová, 2010
Jazyková úprava Zuzana Púčeková
217. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-036-5

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

Blíženci a protinožci

1. část

*Vôbec nie je absurdné
hovoríť o čiernote mlieka,
keď človek cíti, že biela
sa stáva bielou
až po zapudení tmy.*

(Gaston Bachelard)

Adriánov denník

15. august 1998

Je tuším už noc alebo čo. Čítam si zápisky z tých niekoľkých predošlých dní.

... Možno sa to skôr jednoducho stalo, ako by som nad tým vôbec uvažoval alebo sa rozhodoval. Neviem. Nič neviem. Napadlo mi to iba na chvíľu... ako blesk mi to prebehlo hlavou. Ostrý záblesk, potom len tma.

Presne si pamätám ten okamih, keď som vstal, aby som si uvoľnil košeľu, a pozrel sa v tme ku skrini – tam mám odložené kondómy...

... Počúvali sme One night stand. Ležali sme vedľa seba. Šepkala mi do ucha:

„Doriti! Mám pocit, že už mám celý život za sebou...! Nie je to zvláštne? Že už mám jeden dlhý život za sebou...?“

Čo mám povedať ja?! Môj doterajší život prestal existovať.

„Telefón. Zvoní...“

„Kde? Aha, veď to je môj mobil! No, ale... Haló? Prosím?... Čože?! Klud! Ukludni sa! Počuješ?!... Počuješ?!... Nikam nechod! Hneď som tam!... Hneď som tam!!!“

„Čo je... čo sa stalo?“

„Doprdele...!!!“

„Stalo sa niečo?!“

To sú posledné slová na páske. Nič viac. Tam to nenájdem.

Musím zalistovať späť. Možno poriadne ďaleko späť, aby som pochopil, čo sa vlastne stalo. Ale... Dá sa to všetko vlastne pochopiť... ?

Nemci vravia: – Ako neskoro je?

Dnes som sa už definitívne vysral na *Knihu zo skla*, ešte pred pár dňami som objavil nejaký úryvok, chcel som na ňom pracovať, ale kašlem na to. Rezignoval som. Nič ma neťahá pokračovať. Nemám silu ani chuť. Inak, všetkého sa zbavujem, aj toto vyhodím, keď sa mi zachce, alebo v zúrivosti ako minule... Moja inokedy preplnená izba je zrazu poloprázdna, zvláštny pocit! Zbytočné veci, kopy poznámok, úryvky, predmety... V poslednom čase nejako nechcem nič vlastniť. Všetko nech zmizne! Prázdna, čistá izba, nový život... Ale vždy ešte všeličo zostane. Čo ešte, keby, náhodou... Z sa tomu čuduje, lebo ma pozná, ale nič jej nevysvetľujem. Načo?

Knihu zo skla mal byť vlastne akýsi priamočiary príbeh lásky – ak to nezní hlúpo, neviem, znie to hlúpo?, takto – oholený až na kosť, krehký ako sklo, ale nie banálny a plytko romantický. Taký som chcel napísať vždy, ale nemal som odvahu – aj H ma od toho odrádzal, keď som mu to náhodou spomenul, vraj zbytočne strácam čas, že môj „talent“ je v niečom inom, že aj tak nevie, či mi niečo také vydá, že je to úplne mimo a načo to všetko a tak podobne. Ale ja som to predsa skúšal, nebolo mi jasné, ako na to ísť, možno také rýchle horúčkovité písanie, postavy označené písmenami... Muž uvidí ženu, niekde – na ulici alebo v reštaurácii, zapáči sa mu, je to láska na prvý pohľad, prenasleduje ju nocou, ide za ňou, ona už kráča sama, uniká pred ním, beží, nakoniec sa obráti: „Čo chcete?“ Ále, teraz je už aj tak všetko jedno, lebo to definitívne stroskotalo. Som bezmocný – voči tomu príbehu aj voči sebe samému, tak!

Spomínam si, ako som si denník najprv písal do zošita. Fakt smiešne! Stále som mal kdesi v hlave, že si to niekto môže prečítať, takže som sa štylizoval do polohy akéhosi romantického hrdinu, ubolene vyspevujúceho serenádu pod oknom svojej milej – s veľkým nápisom *KRETÉN* na čele. To sa potom nedá. Človek takto nemôže byť úprimný. Veď čo ak denník objaví Z, keď bude upratovať? M je ešte malý, ale nebudem to predsa strkať pod skriňu alebo

do nejakej diery, keď na to príde. Ako som si začal písať denník do počítača, hneď to bolo iné. Je poriadne zaheslovaný – na takéto prípady si vždy zvolím kombináciu čísel a písmen, ktoré väčšinou nedávajú zmysel. Niekde som čítal, alebo mi ktosi hovoril, že každé heslo sa dá zlomiť, ale trvalo by to niekoľko týždňov alebo mesiacov... Komu by sa to chcelo? Takže sem môžem napísať čokoľvek a nikto si z toho nič neprečíta. Kým sa to nerozhodnem niekomu ukázať. Ale to sa určite nestane. Môžem byť úprimný až do krajnosti... Aj keď – čo je vlastne úprimnosť, však? Ale aj tak, čo by tu tak bolo, čo nikto nevie? Že som neúspešný, že moje knihy sa predávajú v smiešnom počte niekoľko sto kusov? Prečíta si ich zopár ľudí – možno ešte ďalší, čo si ich od nich požičajú! To môže vyjsť jedna a ja ich postupne pozvem k sebe a prečítam im ju. Že som podostával kadejaké ocenenia, ktoré si bežný čitateľ ani nevšimne? Že kritici ma chvália, ale hovno z toho? Citujem: *Autor do krajnosti využil rozľahlý priestor, takmer bezmedzné možnosti, aké núka žánér sám osebe*. Koniec citátu. To je mi tajomstvo! Že už preto sa mi nechce napísať ani čiarku? Fakt? Ešteže prenajímam ten mamin byt, len tak-tak to pokryje základné výdavky... No a potom tie sračky pre ET a pre iných. *Ghost writer* – tak sa to volá v Amerike, alebo ešte lepšie – *Shadow writer*. Ako krásne výstižné! V slovenčine to názov nemá. Som len Tieň. Alebo Duch. Fantóm. *Černoch*? Tak predsa len písanie! Foter by to nerozlišoval. Veď to je to isté, doriti! Nemalo by zmysel hádať sa s ním. Aspoň je to na niečo užitočné – povedal by. Nuž čo...

Kniha zo skla (príbeh, ktorý Adrián nedokončil)

Fragment 1

Je po daždi. Uprostred cesty leží rozšliapnutý slimák. Podľa zaschnutej slizkej cestičky mohol vysledovať, čo slimák robil pár hodín pred smrťou, kade sa plazil. Mal už určený osud, bolo dopredu jasné, čo sa stane... Je to takto vždy? Len to nevidíme zhora ako v tomto prípade? Po daždi – suchá cesta, slnečný deň, zničené telo a rozbitá ulita, dlhý záznam banálnej smrti. Napadlo mu, že osud vlastne tvorí súbor našich vlastností – povaha, ktorá nás predurčuje na určité reakcie a hodnotenia (no a potom, samozrejme, príbuzní a ľudia, ktorých sme si vybrali, čo tiež v podstate vychádza z našej povahy) –, všetko ostatné je od toho iba odvodené – či prežijeme alebo zostaneme alebo sa nám niečo podarí... Ako využijeme šťastie a nešťastie a náhody... Ako využijeme ten takzvaný osud.

(poznámka: zaradiť neskôr do príbehu)

(v úvodných poznámkach je iba nasledovné:

Začiatok: Prvýkrát ju zbadal...

Koniec: ... to ju videl posledný raz.)

(k tomu pripísané rukou:

Dôležité sú aj biele miesta v príbehu – ako dosiaľ neobjavené krajiny alebo také niečo. Aj tie veľa hovoria o celom texte – sú to miesta, ktoré sa vzpierajú zachyteniu. Nepoddajné vety, neprebádaná divočina... Treba ich nechať tak a spoliehať sa iba na fantáziu trpezlivého čitateľa.)

Adriánov denník

2. apríl 1998

Dnes som prechádzal mestom. Šiel som na stretnutie s ET, ale ešte som mal čas, tak som len tak chodil – teplo, jar, veľa ľudí, dobré svetlo, podvečer. Pamätám si, že keď som bol malý, pred chatou na Duchonke stál kopec a ako zapadalo slnko, pohyboval sa na ňom tieň, vždy som dlho vydržal sedieť na priedomí s opapom a fantazírovať o tom, že keby som stále sledoval ten pohybujúci sa tieň, do rána by som obišiel celý svet. A vrátil by som sa z opačnej strany. Vždy na to myslím, keď pozorujem také to nízke slnko. V meste som mal pocit, že o niečo prichádzam, že som taký akýsi privrznutý vo svojom debilnom svete, zatiaľ čo všade okolo sa odohrávajú výbuchy života. Nejaká žena v kostýme ovoniavala papierik s parfémom, o pár krokov ďalej otvárali luxusný butik – hudba, svetlá, vyobliekaní ľudia... V džípe, čo s ľahkosťou letel ulicami, niekto počúval Manciniho *Petra Gunna* – ľudia si na ten starý dobrý song spomenuli, lebo to zas dávali ako podmaz v nejakej blbej reklame. Ľudia skrátka telefonovali, dohovárali si stretnutia, smiali sa, bezstarostne rozprávali, posedávali na lavičkách... Cítil som, že títo muži a ženy naozaj žijú, zatiaľ čo ja som len zombie. Až tak nejako bolestne som si uvedomoval, že o tomto svete vlastne neviem vôbec nič. Už dávno som sa uzavrel do seba ako lastúra a svet zatiaľ uháňal dopredu. Menil sa. Nikdy som nemal odvahu ponoriť sa pod hladinu – v tom to je! Stále píšem len o mŕtvom, nikdy neexistujúcom vesmíre – sú to iba odpadky vyvrhnuté na breh, mušle a kusy polystyrénu, a už som ho pomaly aj vyčerpал. Nelovím v hlbokých vodách (keď ma zaleje voda, lapám po dychu) – píšem o veciach na povrchu, na hladine a o tom, kam svojimi krátkozrakými očami dovidím pod seba. Čo ak som už vlastne dávno zomrel a toto len tak zo zotrvačnosti dožívam? Niekedy si fakt tak pripadám. To je môj skutočný životný pocit – keď sa prechádzam medzi ľuďmi... Nízke svetlo. Päť hodín, všetci sa ponáhľajú z práce. A ja si pridem domov a musím pracovať na inom svete, ktorý je rovnako umelý, ak nie

ešte viac. Umelý život. ET sa ma pýtala, prečo som smutný, pcha! Chcela zas nejakú vtipnú glosu do časopisu. Odpoveď na anketovú otázku. Niečo stručné, výstižné, svieže – tak to povedala. No veď hej – moderátorky (a bývalé miss) nemusia vedieť vyjadrovať veľké myšlienky. Ani malé. Musia vedieť rozprávať, to je všetko. Stačí to. Preto jej to musím napísať ja. Otázka znie: *Je minister kultúry blázon, keď tvrdí, že na Slovensku by sa mohlo nakrúcať desať filmov ročne?* Pošle im odpoveď a tú dajú pod jej rozosmiatu „vystajlovanú“ fotku s červeným nápisom ÁNO alebo čiernym nápisom NIE, podľa toho, čo napíšem. Tak predsa len hýbem svetom, kurva! To som si vydýchol. Vďaka, tati!

Adriánov denník

9. apríl 1998

Ďalšie stretnutie s ET. Už mi chýba len kúsok a tú jej imbecilnú knihu uzavriem. Niekedy sa musím dosť nútiť, aby som na tom urobil čo i len čiarku. Navrhuje názov *Život od Evy po Adama. 20 návodov, ako byť v rodine hviezda*. Mne pripadá hlúpy, ale je to jej kniha. Jej kniha pre čitateľov (čitateľky), ktorí (ktoré) čítajú knihy v lesklej obálke s takýmito názvami. Jednoduché, čítavé, dobre vybrané odpadky, ako hovorí starý dobrý Baudelaire. V origináli sú to „starostlivo vybrané výkaly“ – to je výstižnejšie. Tieto celebrity! Nesmiem zabúdať, že už štyri takéto knihy mám za sebou. To znie hrdlo! Dve knihy spomienok a dva „romány“ o láske. A to ešte nerátam tú smrteľne vážnu zbierku „vtipných príhod z nakrúcania“ pre MD. „Osobnosti“, ktoré sa chcú pochváliť svojím životom alebo svojím písaním, ale písať nevedia, prídu za mnou a porozprávajú mi všetko na diktafón – je to úsporné a aseptické. A ja už z toho vystružikám knihu. Upravím kecy a dám na papier. Alebo prepíšem to, čo oni zosmolili. To je práčička! Tajná a čistá. Nikde nefiguruje môj podpis. Odkedy píšem pre ET aj tie fejtóny, vídame sa častejšie. Mám radosť, že starne, rovnako ako ja. Štyridsať rokov nie je

veľa, ale ani málo. A bude ich ešte viac, doriti! Pozerám na ten jej nalíčený ksicht pod hrubým mejkapom a hovorím si – Nie si v tom sám, kamoš! A to mám ešte šťastie, že nemusím chodiť na obrazovku! A že som muž, to je tiež výhoda. Ale na svoj vek je fakt trochu sklerotická. V tej talkshow pred týždňom nevedela celkom dobre povedať, o čom je jej posledná kniha – ten „román“, len tak lovila v pamäti nejaké totálne nezmysly. A skomolila aj mená hlavných postáv! Dan a Adriana?! Kde to, Bože, vzala? Pozeral som na to a nemohol som sa vynadívať. Krava! Ale platí dobre. Ide predsa o imidž. Medzi celebritami je dnes módné vydať vlastnú knihu. V Amerike – keď sa stane úspešnejším, povedzme, zubár, hneď napíše *Moje obľúbené židovské zubárske anekdoty*. Alebo inštalatér s fungujúcou firmou neváha a okamžite je na svete *Príručka pre inštalovanie vodovodných potrubí číslo 6*. Dobré padnú aj vtipné a roztomilé zápisky z poľovačky na skunka. Je to super svet! Som tiež jedným kolieskom v systéme. – Tak drž hubu!

Keď ma Z volá na večeru, je to vždy rovnaké. Nevravím, že by to mala spraviť veselšie – ale v tóne hlasu má niečo, čo ma strašne otrávi. Rodinný život ale asi má byť stereotypný. Presne sem sa ľudstvo chcelo dostať. Má to tak byť, OK. Z je milá, ale už dopredu viem, kam pôjdeme, čo urobíme, čo ktorý z nás povie a čo prinesieme... Letíme na autopilota. Z je krehká bytosť, musím na ňu dávať pozor. Ale aj tak...

Adriánov denník

11. apríl 1998

Každý deň je vlastne piatok. Najmä večer. Som uťahaná po celom týždni a z posledných síl dobieham do cieľa. No a ráno to zvyčajne býva zas pondelok, ibaže len na malú, maličkú chvíľku – presne ten moment, keď sa mi vôbec nič nechce a najradšej by som ešte zostal v posteli. A potom sa pozvoľna mení na piatok. Krívam v kruhu. Nedá sa z toho vystúpiť za nič na svete. Doriti...

Kým fakt niečo začnem, zvyčajne si trochu čítam, kým sa rozbehnem, odďaľujem tú chvíľu, odkladám ju. Odhodlám sa zvyčajne až okolo dvanástej, okolo poludnia, potom to ide. No ale to už je pomaly piatok...

Adriánov denník

16. apríl 1998

Takže človek predsa len ešte sem-tam zažije nejaké prevape-nie! Popoludní niekto zvonil pri dverách. Šiel som otvoriť a stála tam žena – mladá žena, okolo dvadsať, dvadsaťdva. Ani to neviem odhadnúť. Po tom, čo mi porozprávala, by som tvrdil, že je skôr staršia. Celkom pekná, i keď nejako zvlášť ma nezaujala. Myslel som, že sa pomýlila, no spýtala sa, či som to ja. Hej, povedal som, ale akoby tomu neverila, neviem, koho si predstavovala – a že má pre mňa pracovnú ponuku. Podivil som sa, ale pozval som ju ďalej. Ponuku! Pomyslel som si, že o sex nemám záujem. Ha-ha! A takmer som to vyslovil, nemal som dobrú náladu, málokedy ju mám takto popoludní. Povedala, že sa volá N a ešte nejako. A hneď vybalila, ešte si ani poriadne nesadla, že mi chce nadiktovať svoj príbeh, aby som ho spísal, pretože plánuje vydať knihu. Chcel som vedieť, kto jej vravel, že niečo také robím. Vraj ma skrátka niekto odporučil, niekto ju na mňa upozornil. Teda fakt neviem, kto to mohol byť?! Ľudia ako IM alebo ET takéto niečo držia v tajnosti, tak potom...? Fakt záhada! A že keď jej ten dotyčný povedal moje meno, spomenula si, že kedysi objavila vo výklade kníhkupectva jednu moju knihu, *Prah bolesti*. A že sa jej páčil názov a kúpila si ju. Skoro som spadol z nôh (sedel som) – toto mi tuším ešte nikto nepovedal! Konečne osobne poznám svojho čitateľa – takého toho ozajstného čitateľa, nie Z ani kamošov! Dobré – priznala, že jej veľmi nerozumela, ani ju dokonca nedočítala, ale páčil sa jej štýl, akým je napísaná. Má ju doma, ak jej neverím (neviem – vyzeral som tak?), ale dôkazy som nevyžadoval. Jasné, že som jej neveril ani slovo – moji čitatelia predsa takto

nevyzerajú! Áno? A ako teda vyzerajú? Nič. Tak si teda zistila moju adresu a rovno prišla, asi je to jej štýl. Možno sa bála, že by som sa v telefóne vyhováral. No ale na druhú stranu – nemusel som byť doma. Ja takéto náhle prepady dosť neznášam, takže sa jej pokojne mohlo stať, že by som ani neotvoril dvere. Vavela, že môj štýl písania je taký priamy a že to je dobre, jednoduché vety, *šľape to dopredu* (to sú jej slová). Neviem, či je to veľmi výstižné, ale keď to tak vidí... Podľa toho, čo hovorila, nie je žiadna veľká mysliteľka. Nevadí. Stále som sa pýtal, o čo presne ide, a ona sa len krútila, aj kávu som jej spravil, bavili sme sa o hlúpostiach (medzitým prišiel zo školy M) a už som sa jej pomaly chcel zbaviť. A potom vypálila, že od šestnástich rokov sa živila ako (ehm) prostitútka vo viacerých veľkých mestách, a spýtala sa, či je to na nej vidieť. Bol som z toho zmätený. Nejak som pokrútil hlavou – na také niečo by som ju teda netipoval. Aj bola mladá, aj vyzerala tak – nepoužito –, doriti, to je výraz! Ako by si to asi spoznal, ty kretén?! Robila to niekoľko rokov a potom to išlo dolu vodou, lebo sa stala závislou na heroíne a zopárkrát to vyzeralo, že *má smrť na jazyku* (takto to povedala, preto to takto píšem, ľudia používajú strašne veľa fráz...). Teraz sa zo závislosti dostala a chcela by o všetkom, čo ju postretlo, napísať knihu, ibaže nič podobné nikdy predtým neskúšala, takže ani nevie ako na to. Rovno sa spýtala na podmienky. Prečo nie? Povedal som jej ich. Súhlasila. Dohodli sme si teda stretnutie na najbližšiu stredu. U nás. Som zvedavý. Dlho sa už nezdržala, stále som na ňu musel pozerieť a predstavovať si... No nešlo mi to. Uvidíme.

Adriánov denník

19. apríl 1998

Neznášam, keď sa ET správa ako dobroprajná tetuška, popíja kávičku a distinguishing sa zaujíma, ako sa mám. Nič proti tomu, ale lezie mi to na nervy. Presne takto moderuje všetky svoje relácie. Svet je nádherné miesto a vy ste skvelý človek! Ako ste to všetko

dosiahli? Výsledok je, že väčšinou sa pri nej mračím. Ešteže verí, že aj keď som depresívny, dokážem napísať niečo vtipné. Napríklad jej fejtón. Jeden si prečíta viac ľudí ako všetky moje knižky dohromady. Je to normálne? Niečo prehnuté je v tomto skurvenom štáte dánskom!

Z a M som vzal do pizzerie, niekedy to treba spraviť, ale ved' – mal som z toho aj radosť. Bavili sme sa o praktických veciach. Z má nejakú debilnú novú kolegyňu, ktorú neznáša, je to vzájomné, tak to býva. M získal cenu v školskej súťaži, potešilo ma to.

Z mi ukazovala fotky z bratrancovej svadby. Závidím mu – všetko tam bolo také samozrejmé, bez výčítiek a pochybností. Presne tak, ako to robí väčšina ľudí. Okrem mňa. Vo mne tie veci vyvolávajú úzkosť a z toho vyplývajú výčitky a pocit viny. Chýba mi pocit prostého šťastia, ale to už je asi osud. Pociť prostého, posratého, jednoduchého, samozrejmeho, zasraného rodinného šťastia – vziať sa a mať deti, bez rozmýšľania, to je fakt skvelé! Áno, svadobčania na nádvorí púšťali červené balóny v tvare srdca, každý mal napísať niečo, čo spraví pre mladomanželov, pripojili prosbu, aby nálezca poslal kartičku na ich adresu... Keď im ju doručia, obrátia sa na pisateľa so žiadosťou o splnenie sľubu. Je v tom niečo magické, čo prekračuje hranice času a náhody a všetkého. Je to síce len o maličký krôčik lepšie, ale predsa.

Adriánov denník

22. apríl 1998

Prvé pracovné stretnutie s N. Pije výhradne čaj – minule si vraj dala kávu len zo slušnosti, lebo som to navrhol. Mne tiež nechutí. Pili sme teda čaj. Najprv sme sa rozprávali iba o hlúpostiach a ničotnostiach a obaja sme z toho boli pekne nervózni – ako zvyčajne prvýkrát. Nikdy to neviem prekonať. Tento problém má asi kadekto. No a potom som zrazu zapol diktafón a nechal som ju rozprávať, občas som sa na niečo spýtal. Zatiaľ neviem, čo z toho vylezie,

akú to bude mať formu a tak. Možno postupne zistíme, že to vôbec nejde. Z priniesla aj nejaké koláče. Vravrel som, že to nemusíme naťahovať, že času máme dosť, takže po dvoch hodinách sme nahrávanie s N ukončili.

Adriánov denník

23. apríl 1998

Hej, hej... Ľudia postupne ochabnú a prestanú bojovať, prestanú sa vzpierať svetu – priberú, zlenivejú, obmedzia myslenie na praktické záležitosti. Pritom sa zvyčajne vyhovárajú na deti a na rodinu – to oni ich na to predsa prinútili! Tí hajzli! Televízor, práca, pravidelné sobotné upratovanie. Hltavé a ťažkopádne naháňanie života občas večer v meste. Alebo na chate s kamarátmi – rýchly sex a pitie do mŕtva... A život ohlodaný až na kosť, bez mäsa, bez toho, čo vlastne „bezprostredne netreba“, ale čo (možno) dáva všetkému ostatnému zmysel. Kosti... kostry bez mäsa. Bez svalov, ktoré nimi hýbu... Presne to sa pomaličky stane.

Adriánov denník

27. apríl 1998

Ďalšie sedenie s N. O niečo uvoľnenejšie. Len tak sa rozprávame, popritom nahrávam na diktafón... Vyzerá to zatiaľ dosť husto a dramaticky. Dohodli sme sa na stretnutiach, nie pravidelne, len kto bude mať ako čas. Možno to ani nebude trvať dlho.

Páska 1 - 2

„Raz... dva... tri... štyri... päť... Skúste niečo povedať. Nastavím hlasitosť.“

„Raz... dva... Ja neviem... Desať...“

„Dobre, dobre... Takže...“

„No... Hm...“

„Od začiatku, alebo... No, proste, ako to začalo alebo tak. Nech sa páči.“

„Takto... do mikrofónu?“

„Nie, netreba. Zachytí to, bude ležať na stole. Dobre.“

„Tak... Vlastne, začalo to tým, že mi mama zomrela, keď som mala štyri roky, a dostala som sa do detského domova, do takej malej dediny...“

„Nejaké spomienky z detstva...?“

„Pamätám si, že ešte predtým z detstva... Keď som ešte tú prvú mamu mala – tak z toho si pamätám len také chvíľky –, mali sme, napríklad, modré poháre, na takej stopke, na tie nikdy nezabudnem... A potom, že som v postielke spala ešte s niekým... A potom, čo som sa vlastne postupom času... Tak na sestru som si pamätala, ktorú mám... No a na brata nie, toho som nejako... moc malý bol, alebo ja som bola ešte vtedy... Ale na sestru sa veľmi dobre pamätám... A už vtedy som mala vo zvyku vždy sedieť za oknom a pozerať sa, kto chodí okolo... Tak potom, napríklad, také, že na dvore... bola zbúraná stena a tam bola taká diera a si pamätám, že som po štvornožky cez tú dieru prechádzala... No a potom, keď vlastne sa odohralo to, že mama zomrela, čo som vlastne vtedy ešte nechápala, že zomrela... tak viem, že vtedy som to nejako brala, neviem – začala som plakať... No a pa-

mätám si, že sestra si ku mne čupla... Posadila ma na takú malú stoličku, čupla si ku mne a zaväzovala mi šnúrký na topánkach... Ešte som stále rumá zgala... veľmi... Tak ma zobrali tam, na cintorín, a tam, keď som zbadala tie sviečky, som prestala plakať – sa mi to zdalo ako v nejakej rozprávke. Všade samé sviečky a kvety tam boli – vtedy to na mňa takým ukludňujúcim dojmom zapôsobilo, že som prestala plakať...”

„A sestra?”

„Keď ma dávali do toho detského domova, tak sestru dali do toho istého, ale predtým sa tam niekto známy, neviem, či to z mojej rodiny alebo odkiaľ, zaujímal vlastne o ňu a snažil sa ju akože získať... No a vtedy mi sľúbila nejaká taká pani, ani si ju veľmi nepamätám – len chodbu si pamätám, keď som bola u nej, ako vyzerala chodba, to mala taký pekný obraz takého jeleňa s veľkou hlavou... No, že bol zdegenerovaný, akože dobre vyzeral... No a vtedy mi tá pani sľúbila, že teraz si vezmem tvoju sestru a potom si prídem po teba... No a ja... vtedy som veľmi plakala, že určite, nech určite príde – a ona mi sľúbila, že na sto percent príde po mňa. Ale už sa to nestalo – tým vlastne padlo to moje presvedčenie... Sklamanie som mala veľké, že pre mňa si nikto neprišiel... A tam bola veľmi milá pani riaditeľka, musím tak povedať, ktorej som sa hneď zapáčila na prvý pohľad. Bola som vlastne také podvyživené decko, veľmi pekné, také vrkoče som nosila vždy a veľmi som veľa toho rozprávala. Nevedela som sa zastaviť, stále som brblala niečo. A tým som si vlastne získala jej priazeň.”

„Mhm, a...”

„Prišiel za mnou otec – sa akože informovať, že keď si ma zoberie z detského domova, pretože na jeho meno som akože nebola napísaná –, že koľko dostane

od štátu peňazí, keď si ma zoberie k sebe. Vlastne - keď si ma zoberie do tej opatery. No a vtedy táto riaditeľka sa rozhodla, že ma do jeho rúk nedá, lebo tam išlo vlastne len o tie peniaze. No a ona tak predpokladala - že veď deti nemá, takže mohla by to so mnou skúsiť.

A tým to vlastne začalo - si ma zobrala, začala ma obsypávať hračkami, všetko som mala, na čo som len ukázala, jak som bola malá. Veľký areál tam bol, mohla som sa hrávať, kde som chcela... No vždy, keď tak mama niekam odišla - vlastne už teraz nová mama -, tak ma nechala doma. Ma zamkla - Strúhaj dobrotu, povedala. Tak vždy som niečo vymyslela, rôzne veci som vyrábala. Raz sa mi stalo - som sa rozhodla robiť účesy - bábiky som ošklbala komplet dohola. Aj ja som si vystrihla nejaké vlasy - ešte doteraz tu mám takú plešinu na hlave, čo som si vystrihla nožničkami. Mala som také pekné dlhé vrkoče - takže tie vrkoče išli fuč, zostali mi len také zdrapy na hlave... Vyzerala som, myslím, strašne vtedy. A mama prišla domov, strašne sa rozčúlila, čo iné jej zostávalo."

"A hračky - spomínate si na nejakú hračku, ktorú...?"

"Hej, no... Mala som takú gumenú opicu - tú som vždy ohrýzala, mala také ruky aj nohy ohlodané všetky... A potom vlastne - vtedy som nejako začala -, dlho som nosila cumeľ a vtedy človek zvykne potom ohrýzať veci, keď je väčší. Tak som ohlodala doma kožené fotelky, komplet - tie kožené ruky som celé ohlodala - pri televízore. Vždy som sa do toho zmesčila - som si ľahla, celá som bola v tej fotelke, no a okúsavala som ich.

No a potom prišli vlastne moje prvé Vianoce - a na

tie sa veľmi dobre pamätám, na tie nezabudnem... Som dostala kočík. To bol vlastne môj prvý kočík. Som mala takú radosť... Veľkú... Potom som dostala prvého psa a som sa rozhodla, že v tom kočíku ho budem, chudáka, trápiť... Som si to neuvedomila, že ho trápim, no ale vždy držal – či som mu dala čapičku, dupačky, navliekla som ho do toho... A, chudáka, som ho zviazala, aby mi nevyskočil z kočíka... Vozila som ho, večne hore kopcom, dole kopcom, po schodoch. Chudák, skoro dušu vypustil. Ale to mi tak vôbec nikdy neprišlo...

Taká neprijemná spomienka je – som začala... Mama ma prihlásila na husle. Nemala som veľmi rada husle. Toľko ma s nimi morili. A keď som... Vlastne som rečnila, ako som hovorila, stále. Tak ešte aj pri tom husľovaní – keď som na husliach hrala teda – som rečnila. Mama mi prelepila lepiacou páskou ústa, aby som bola ticho. A tým, že som nemohla rozprávať, som bola vždy unavená. Tak som si ľahla a spala som. Mama vedľa mňa zaspala, takže nepočula, či hrám na husliach, vrzúkam, alebo nie. A keď sa prebudila, zbadala ma. Tak za to, že som nechcela cvičiť, som dostávala prvé zauchá. Potom v škole – som vlastne išla do prvej triedy – sa mi prestalo dariť. Najprv to aj celkom šlo, ale potom... Začala som nosiť zlé známky a vždy som niečo vyviedla..."

„Aha. Možnože..."

„A pamätám si – v škole, v našej triede bol taký chlapec, Vincent sa volal... Vinco. Všetci mu robili zle... Bol taký tenký, malý, vyzeral, ako keby mal stále nejakú chorobu alebo čo... Všetci ho mlátili, najmä cez prestávky. Bili ho... Zahnali ho do kúta a pustili sa doňho. Len som sa pozerala. Ani so mnou sa nikto nechcel kamarátiť... Brali to tak, že som